

Predica de la Zürich

(Iacov 2:17: Credința fără fapte este moartă!)

Și citate din predica fratelui Branham:

„Cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată”)

Duminică 26 octombrie 1986, ora 14⁰⁰

Ewald Frank

...Noi suntem atât de recunoscători că am recunoscut adevărul, că acesta ne-a eliberat și că am putut deveni o parte a Cuvântului. Acum câteva săptămâni – poate acum trei săptămâni – am primit o scrisoare din Golful Persic, din Oman, de la un tânăr care a citit broșura „Creștinismul ieri și azi” în engleză. Mă întreb cum a ajuns broșura într-acolo, o țară pur islamică... și, cu toate acestea, Dumnezeu poartă de grijă într-un mod minunat, ca Cuvântul Lui să ajungă la toate popoarele, în toate limbile și națiunile, până la marginile pământului. Așa cum am spus deja, se pot da mărturii despre ceea ce face Dumnezeu. Aceasta este ceea ce ne și dorim; pentru aceasta suntem aici. Domnul a spus: „Voi sunteți martorii Mei”, nu doar „predicatorii Mei” sau „evangheliștii Mei”; „voi veți fi martorii mei”. „Voi veți da mărturie despre ceea ce fac Eu, veți lauda lucrarea harului lui Dumnezeu”. Pentru aceasta suntem aici. Oamenii care L-au trăit pe Dumnezeu, nu o pot păstra pentru ei înșiși. Ei vor să-i tragă și pe alții în Împărăția lui Dumnezeu. Dar rămânem cu strădania noastră... Numai Domnul o poate face. Dar El o face cu plăcere, dacă-I permitem. Uneori oamenii ne sunt atât de mult pe inimă – oameni dragi, pe care am dori cu mare plăcere să-I aducem la Domnul – și atunci ne vedem neputința. Ne lipsesc cuvintele potrivite, nu știm cum să procedăm și, dintr-o dată intervine Domnul. Apoi, El face minunea harului, minunea salvării, a răscumpărării, a mântuirii. Atunci, aceluia pe care vrem să-i aducem la Domnul, le merge așa cum ne-a mers și nouă.

Voi toți, care ați avut părinți credincioși știți foarte bine că și ei nu au putut decât să vă îndrepte spre Domnul, dar decizia a trebuit să fie luată de fiecare personal. La fel este cu toți cei care vin la Domnul.

Și este scris: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis*”. Permiteți să vi se vorbească astăzi, lăsați-vă atrași astăzi, lăsați-vă împăcați cu Dumnezeu. Astăzi este ziua mântuirii, astăzi este timpul plăcut.

Cât de recunoscători putem fi că trăim în această generație, că am fost informați de Dumnezeu despre toate lucrurile, pentru a avea o privire de ansamblu asupra planului mântuirii și apoi, că putem discerne ce face Dumnezeu, acum, în aceste zile.

Acum vrem să intrăm în cercetarea Cuvântului. Citesc din Iuda versetul 5: „*Vreau să vă aduc aminte, măcar că știți o dată pentru totdeauna toate aceste lucruri, că Domnul, după ce a izbăvit pe poporul Său din țara Egiptului, în urmă a nimicit pe cei ce n-au crezut*”. Între salvare, scoatere afară, răscumpărare, eliberare și intrarea în țara făgăduinței, există întotdeauna un interval de timp în care peste noi vin diferite încercări, teste pe care nu le putem trece decât prin credință. Necredința ne doboară; credința ne ridică.

Și așa este scris aici, că trebuie să luptăm „*pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna*”. Ce fel credință a fost aceasta? Aceeași credință pe care ți-a dăruit-o Dumnezeu ție și mie: credința în Dumnezeu, în puterea lui Dumnezeu, în credincioșia lui Dumnezeu; credința care privește departe de noi și de ceea ce ne înconjoară, credința care se înalță și care are încredere deplină în Dumnezeu. Prin această credință au obținut biruințe cei la care a venit Cuvântul. Ei au trecut peste înălțimi și prin adâncimi, dar sfârșitul a fost o încununare!

Aici ni se spune că poporul Israel a fost condus afară, dar apoi a venit încercarea și toți cei care nu au crezut, au pierit. Noi devenim credincioși cu scopul de a crede cu adevărat și ca să nu punem la îndoială nimic din ceea ce a spus Dumnezeu, ca să-L socotim credincios pe Cel care a dat făgăduințele, și în stare să le și împlinească. Această credință biblică este cerută de la noi și mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu. Ea vine prin auzire, iar auzirea vine prin propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu. Ce scrie Pavel, tesalonicenilor? „*Atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit*

de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu”.

Apropo, acesta a fost subiectul de joia trecută. Apoi a venit întrebarea: „Cum putem ști dacă predicatorul predică sau nu Cuvântul lui Dumnezeu?”. Apoi, bineînțeles, a fost rândul meu. Vă puteți imagina... Așa că am trecut direct la Apocalipsa 2: *„ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși”* – apoi am ajuns la subiect: „Există o singură propovăduire originală a Cuvântului lui Dumnezeu și aceasta este scrisă aici, în Biblie! Acesta este singurul standard cu care trebuie să se măsoare totul”. Uneori oamenii îți oferă subiectul potrivit pentru ceea ce trebuie spus și atunci ne bucurăm.

Așadar, să trecem la subiectul nostru: credința biblică este ancorată în Cuvântul lui Dumnezeu și, prin urmare, este ancorată în Dumnezeu – căci Cuvântul a ieșit din Dumnezeu. Dumnezeu este Cuvântul! La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu! Așadar noi am făcut începutul cu ajutorul lui Dumnezeu. Haideți să fim atenți ca să ajungem și la țintă, ca să trecem cu bine prin încercările cu care se confruntă fiecare. Dumnezeu nu va pune peste niciunul dintre noi mai mult decât putem purta, decât putem suporta. Uneori pare că s-a pus peste noi mai mult decât putem purta, dar mai este și versetul din Galateni 6:2: *„Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos”*. Noi ne purtăm unii pe alții, ne înțelegem unii pe alții, ne iubim unii pe alții. Am spus de curând, la Krefeld: atunci când vorbești cu necredincioșii și te întreabă „cum se petrec lucrurile la voi?”, atunci noi spunem pur și simplu: „Noi suntem o familie mare, fiecare are de grijă de fiecare. Fiecare cunoaște pe fiecare, noi suntem cu toții o singură inimă și un singur suflet!”. Și când am spus de curând aceasta undeva, inima mi-a bătut puțin mai repede și conștiința mi-a fost puțin mai clară și m-am confruntat cu întrebarea: „Chiar ai spus adevărul? Sau ai spus doar cum ar trebuit să fie?”. Da... Aceasta este o diferență... știm cum ar trebui să fie și le spunem oamenilor, prin credință, că este deja așa. Câți pot crede că vom ajunge într-acolo? Că vom fi atât de legați unii cu alții, în dragostea lui Dumnezeu, încât cu adevărat durerea ta să fie durerea mea și bucuria ta să fie bucuria noastră, ca fiecare să împartă totul cu

fiecare și aceasta din toată inima. La urma urmei suntem mădulare ale unui singur trup și ne-am supus Domnului, care este Capul.

Nu începutul va fi încoronat, ci sfârșitul! Dar pentru ca sfârșitul să poată fi încoronat, trebuie să fi făcut începutul. Astăzi le dorim acest început cu Dumnezeu tuturor celor care nu l-au făcut încă în mod conștient.

Iubiților, nouă ni s-a dat cunoștința, învățătura, descoperirea... lucrurile divine au devenit mari pentru noi, le prețuim și suntem recunoscători pentru ele... Dar n-am uitat de mântuirea sufletului: un suflet valorează mai mult decât întreaga lume. Și dacă astăzi, în această adunare, un singur om este condus la Domnul, atunci mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru acest serviciu divin. Atunci s-a meritat să fim cu toții, astăzi, aici.

Acum, citim din 1 Petru 1:13: „*De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre* („De aceea, pregătiți-vă duhovnicește pentru o înaintare puternică” – lb. germ.), *fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos*”.

Știți cu toții ce aparține de echipament atunci când mergi la luptă. Eu am adus astăzi o predică a fratelui Branham cu titlul „Lupta cea mai mare”. Și el spune, poate o voi citi mai târziu: „Astăzi nu mergem la luptă cu pușca, ci cu o bombă nucleară. Pentru bătălia finală avem nevoie de armura lui Dumnezeu care să contracareze puterea vrăjmașului, astfel încât să putem rezista și să ieșim biruitori”. Vă spun, deja acum, cum se poate întâmpla lucrul acesta: așezându-ne, prin credință, pe terenul biruitor de la Golgota. Doresc să arăt și spre lucrul acesta: tot ceea ce trebuie să devină o descoperire în inimă, trebuie să fie mai întâi primit de noi într-un mod conștient. Abia atunci când am primit în mod conștient ceea ce Dumnezeu ne-a spus în Cuvântul Său și acest cuvânt pe care l-am primit cade în sufletul nostru, atunci desigur, acolo are loc explozia – atunci apare o viață nouă, atunci se manifestă puterea lui Dumnezeu. Dar mai întâi putem vedea, putem auzi, însă ceea ce ne arată Dumnezeu. Ceea ce auzim, primim în noi, iar atunci când a căzut suficient de adânc în noi, nu rostogolit în cap, ci condus direct în inimă ca printr-un canal, pentru a deveni acolo, puterea lui

Dumnezeu. Căci în cap sunt gândurile (explicațiile), dar în inimă se crede.

De aceea, Cuvântul pe care-l auzim trebuie să cadă în inimă, pentru a produce acolo credința. Aici, în 1 Petru 1:13: *„De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos”*.

Am subliniat acest lucru din nou și din nou: descoperirea lui Isus Hristos a devenit cel mai prețios lucru care ne-a fost dat. De altfel, așa începe ultima carte a Bibliei: „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu lui Ioan ca să arate robilor săi lucrurile ce trebuie să se întâmple în curând”. În descoperirea lui Isus Hristos sunt cuprinse toate descoperirile lui Dumnezeu: descoperirea Cuvântului, a Duhului, a puterii – fiecare șuvoi divin curge începând de la Golgota, în Adunare, prin Adunare, în fiecare în parte, prin fiecare în parte. Ei devin o parte a descoperirii divine aici, pe pământ.

Să citim din 1 Petru 5, de la versetul 8: *„Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi. Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți. A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin”*.

La aceasta putem spune, cu toții, *amin*, pentru că noi ne-am pus încrederea în Dumnezeu. *„Fiți treji și vegheați!”*. Înainte am citit *„încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos”* și aici ni se cere să rămânem treji și să veghem. De ce? Despre ce este vorba? Este vorba despre o singură temă: potrivnicul vostru, diavolul umblă ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. El nu înghite imediat! El influențează, el își pune piciorul puțin în prag. Mai întâi vine auzirea... Puteți să mă credeți, vă voi citi mai târziu din predica fratelui Branham: Dumnezeu și diavolul, fiecare are nevoie de oameni! Iar noi trebuie să fim atenți Cine vorbește prin cine – dacă ceea ce se spune vine de la Dumnezeu, dacă este de ajutor, dacă zidește, dacă strânge și

unește, sau este de altă natură. Tot ceea ce este divin duce înapoi la Dumnezeu; orice altceva este nimicitor. De multe ori este mult mai evlavios decât ceea ce poate fi oferit pe partea divină, dar noi toți avem nevoie de discernământ pentru a ști care este scopul unei acțiuni.

Eu cred că tocmai prin aceste lecții a trebuit să beau paharul până la fund; mi-ar fi plăcut să spun: „îndepărtează paharul acesta de la mine căci mi-e atât de frică”. Totuși, nu noi am ales lucrurile, nu noi am hotărât ce rol vom avea să ne asumăm, ce însărcinare am vrea să îndeplinim. Lucrurile au fost rânduite de Dumnezeu și noi trebuie să ne supunem planului divin și astfel să devenim o parte a planului lui Dumnezeu.

Așadar, diavolul umblă ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Lucrul acesta îmi amintește de Apocalipsa 12, unde balaurul își deschide gura pentru a înghiți copilul de parte bărbătească, de îndată ce se va naște. Diavolul are mai multe nume: balaur, șarpele cel vechi și registrul ar putea continua. Pe cine vrea să înghită? Gloata biruitorilor, pe cei care sunt destinați să fie înălțați la tron. Pe ceilalți, care nu au acest destin prin alegere, îi leagă și îi adoarme. Dar asupra celor ce sunt destinați de Dumnezeu să fie mântuiți și să vadă slava, asupra lor își revarsă diavolul toată furia. Iar noi putem fi recunoscători atunci când trebuie să trecem prin unele încercări, necazuri, neînțelegeri, defăimări, judecăți greșite.

Ce a spus Domnul nostru? „*Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său.» Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu și pe al vostru îl vor păzi*”. „*Cine vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă*”. Să nu ne uităm la împrejurări, să nu ne uităm la încercări, oricare ar fi ele. Să privim la Domnul ca să nu fim dați de rușine, nici față de noi înșine, nici față de alții; pentru că nu începutul, ci sfârșitul va fi încununat, așa am citit.

„Luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna!” Ce a spus Caleb atunci? „*Sunt patruzeci și cinci de ani de când vorbea Domnul astfel prin Moise, când umbla Israel prin pustiu; și acum iată că azi sunt în vârstă de optzeci și cinci de ani. Și astăzi sunt tot așa de tare ca în ziua când m-a trimis Moise; am tot atâta*

putere cât aveam atunci, fie pentru luptă, fie pentru ca să merg în fruntea voastră” (Iosua 14:10-11). Nimic nu se schimbase la el. Era împreună cu Iosua, amândoi s-au întors și au adus ca dovadă roadele țării făgăduite. Și au spus cu credință: „*Îi vom mânca!*” (Num. 14:9).

Astăzi vorbim despre credință, în mijlocul unei lumi a necredinței. Cu toate acestea este posibil, prin harul lui Dumnezeu, în mijlocul întregii necredințe să-L credem pe Dumnezeu, să ne încredem în El și să știm: El, care a condus afară, va conduce și înapoi; El, care a răscumpărat, va și păzi; El ne va ridica, atunci când ne împiedicăm sau cădem. Ne va da puteri noi ca să ne înălțăm ca vulturii, ca să alergăm și să nu obosim, ca să ajungem la țintă.

O, și cât de mult avem noi nevoie unii de alții. Într-o zi tu, în altă zi el are o cădere, este trist și apoi vine cineva și spune: „Curaj, cu ajutorul lui Dumnezeu va merge mai departe”. O singură frază, în dragoste, rostită pe tonul potrivit și la momentul potrivit, poate face minuni. Haideți să ne lăsăm folosiți de Dumnezeu, să ne fie dăruite cuvintele potrivite, la timpul potrivit, pentru a-l mângâia pe cel slăbit, pe cel obosit. Și veți vedea: Dumnezeu folosește oameni care-și slujesc unii altora, care dau o mână de ajutor. Serviciul divin nu se încheie cu predica: de fapt, atunci începe totul între noi și, cu toții, punem apoi în practică ceea ce am auzit în predică.

Pentru aceasta, să citim din Iacov 2. Aici apostolul descrie foarte clar lucrul acesta. Iacov 2:20-22: „*Vrei, dar, să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită”*.

Mă bucur de acest fapt. Am citit despre acest text cu mulți ani în urmă, poate a fost acum douăzeci și cinci de ani sau mai mult – era un tratat al unui doctor în teologie care spunea că între Iacov și Pavel a fost o contradicție. Nu a fost nicio contradicție! Nu există nicio contradicție în Biblie. Există completare, iluminare din mai multe părți, dar nu există o contradicție. Pavel a evidențiat că credința mântuiește fără faptele pe care omul le poate face de la sine. El nu a pus, prin aceasta, la îndoială faptul că trebuie să fim ascultători față de ceea ce

ne cere Dumnezeu. Avraam nu a făcut nimic pentru a fi mântuit, pentru a obține, astfel, trecere înaintea lui Dumnezeu, ci Avraam L-a crezut pe Dumnezeu. Avraam a ascultat de Dumnezeu, Avraam a făcut ceea ce i-a spus Dumnezeu. Acestea sunt altfel de fapte decât faptele bune care se fac în dreapta și-n stânga, în religii. Acestea sunt faptele credinței!

Vă pot citi din Gen. 22:5, Avraam a crezut că Dumnezeu îl va învia pe Isaac din morți pentru că a spus slujitorilor săi: „*Și Avraam a zis slugilor sale: «Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul ne vom duce până acolo să ne închinăm și apoi ne vom întoarce la voi»*”. El nu a spus: „Apoi eu mă voi întoarce”, ci a spus: „noi ne vom întoarce”. Așadar, credința în legătură cu ascultarea de Dumnezeu, ascultarea în legătură cu împlinirea, cu executarea faptei pe care ne-a poruncit-o Dumnezeu și atunci chiar și morții pot fi înviați. Dacă Dumnezeu poate realiza acest lucru cu noi, în aceste zile din urmă, ca credința să fuzioneze cu ascultarea, iar ascultarea să nu fie ca o îndrăzneală pentru a prinde curaj, ci curajul să fie conținut, deja, în ascultare și, de asemenea și credința, ca în cazul lui Avraam, încât noi să-L vedem pe Dumnezeu ca fiind credincios, că va îndeplini fiecare făgăduință pe care a dat-o. Nu vreau să folosesc cuvântul „trebuie”... Dumnezeu nu trebuie să facă nimic, dar o face pentru că este credincios. El ține ceea ce promite. „Mai degrabă cade cerul, înainte ca Cuvântul Tău să mă înșele” cum spune o cântare germană. Iar un alt compozitor spune: „Cerul și pământul pot arde, dealurile și munții pot dispărea, dar cel care crede va găsi”. Credinciosul nu poate fi dezamăgit. Crede tu ceea ce a făgăduit Dumnezeu și să ai curajul să stai pe făgăduință în ascultare de credință și vei putea lua minunea cu tine acasă, așa cum Avraam a putut lua minunea cu el acasă.

Credem ceea ce a spus Dumnezeu, ascultăm de ceea ce cere El de la noi și apoi punem în practică – astfel trăim neprihănirea credinței noastre, confirmarea credinței noastre, vitalitatea credinței noastre, puterea credinței noastre. În acel moment, credința nu mai este moartă pentru a se lăsa îngropată, ci vie, pentru că noi am fost înviați împreună cu Hristos. Așa este scris în Romani 6:4: „*Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o*

viață nouă”. Credința în legătură cu ascultarea, iar ascultarea duce apoi la acțiune, la faptă.

Noi am tratat lucrul acesta în repetate rânduri. Când Domnul Dumnezeu i-a spus lui Moise: „*vei lovi stâncă și va țâșni apă din ea și poporul va bea*” (Exodul 17:6), Moise a făcut așa, în fața bătrânilor lui Israel. Din punct de vedere omenesc, era o absurditate: cum ar putea să iasă apă dintr-o stâncă, doar pentru că cineva a lovit-o cu un toiag? Moise a auzit, din gura Domnului, aceste cuvinte sfinte și lui i-au trecut prin măduvă și oase. El nu a știut altceva decât să plece cu toiagul în mână, fără să tremure și fără să ezite, ci în ascultare de credință, el a făcut ceea ce i-a spus Dumnezeu. Și eu nu m-aș mira dacă a trebuit să sară la o parte pentru că, pur și simplu, apa a țâșnit! Ce a fost? Ascultarea de credință, nu lucrări pe care tu și cu mine am vrea să le facem, pentru a arăta puțin mai bine înaintea lui Dumnezeu.

Vă reamintesc de Ioan 14:12, versetul preferat al fratelui Branham, împreună cu Evrei 13:8. Domnul nostru spune în Evanghelia după Ioan 14:12: „*va face și el lucrările pe care le fac Eu*”. Ce fel de lucrări au fost acestea? Nu orice fel de lucrări, ci lucrări care aparțineau de slujbă, de sarcina care i-a fost încredințată, căci așa este scris în Isaia 35:5-6: „*Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie*”. A fost pur și simplu o parte din slujba Sa.

Ce aparține slujbei Adunării? Frați și surori, noi trebuie să ne confruntăm cu sarcina noastră comună înaintea feței lui Dumnezeu. Și cu cât mai repede vom face lucrul acesta, cu atât mai repede Îl vom vedea pe Dumnezeu lucrând în mijlocul nostru. Acestea nu vor fi, atunci, lucrările pe care le-am putea face noi înșine, ci atunci vom putea spune așa cum a spus Domnul nostru: „*Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui*” (Ioan 14:10). Atunci noi vom putea spune: „Nu eu le-am făcut, ci Domnul, Răscumpărătorul meu”. Puterea lui Dumnezeu va deveni atunci puternică, prin noi care suntem slabi. Cine tânjește după aceasta? Cine vrea, de fapt, să fie înzestrat cu putere de Sus? Cine vrea să aibă autoritate divină, cine vrea s-o vadă în adunare, cine vrea să o trăiască? Cine ar vrea să mărturisească despre puterea de înviere a Domnului nostru?

Iubiților, trebuie să se ajungă la aceasta! Noi nu putem fi pregătiți mereu pentru lupta finală, fără să ajungem într-o zi în această luptă finală. Eu cred că ultima luptă va aduce o mare biruință a lui Dumnezeu. Și multe prăzi vor fi luate de la vrăjmaș. Biruința Dumnezeului nostru nu a ajuns, încă, la apogeu, dar încet și sigur ne îndreptăm spre ea.

Credința este bună, dar credința ne obligă să facem ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Lui și ce spune Domnul nostru celor unsprezece ucenici după învierea Lui? El le-a spus: „*Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit*” (Mar. 16:15-16). Apoi urmează frumoasa frază, versetul acesta: „*Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede*”. „Cei ce vor crede”! Pe cel ce nu crede, semnele nu-l pot urma; cel mult el poate fugi după ele, dar nu-l vor urma! Să-I permitem lui Dumnezeu să ne dăruiască harul de a nu aparține de cei care aleargă după tot felul de lucruri, când vine un „om deosebit de înzestrat”, ca noi să vedem minuni și apoi să ne întrebăm de ce nu s-au întâmplat minuni. Ci fie ca noi să aparținem de cei care nu aleargă după un lucru, ci dintre aceia pe care semnele îi urmează, îi însoțesc, îi înconjoară. Aleluia! Slavă Dumnezeului nostru!

Isus Hristos este același ieri, azi și în veci! Iar dacă El locuiește în noi și Îl lășăm să aibă prioritate, atunci El se va descoperi. El nu numai că va face viu Cuvântul Lui, El îl va și confirma.

Citesc repede din Iacov 2:22-23: „*Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire»; și el a fost numit «prietenu lui Dumnezeu»*”. Aleluia!

Inima mea este atinsă, este mișcată de faptul că Dumnezeu ne vorbește într-un mod atât de clar, fără ocolișuri. El a dezvăluit în fața noastră, a expus cum trebuie urmată această cale duhovnicească și cum conduce la țintă. Așadar, credința în legătură cu ascultarea și cu fapta și apoi socotit neprihănit și numit „prietenu lui Dumnezeu”. Ce spune Domnul nostru în Ioan 15:14-15? „*Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu*

știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu”.

Avraam a făcut ceea ce i-a poruncit Domnul. El a crezut; a fost ascultător! El a primit neprihănirea credinței pe loc. Unde a primit-o el? Ar fi avut-o dacă ar fi rămas acasă? Nu, el a pornit la drum, și după trei zile de călătorie a văzut muntele Moria de departe și s-a dus acolo, la fața locului. Permiteți-mi să spun aceasta, rar și cu atenție: în locul în care credința lui Avraam a fost dovedită prin fapta de ascultare, în locul acela Avraam a primit neprihănirea divină și el a putut să plece de acolo ca prieten a lui Dumnezeu. El L-a crezut pe Dumnezeu, L-a ascultat pe Dumnezeu, a făcut ce i s-a cerut. În locul în care a fost împlinitor al Cuvântului care i-a fost adresat, în acel loc a fost neprihănirea divină pentru el.

Unde este neprihănirea divină a ta și a mea? Este o dorință imaginară care plutește undeva? Nu, neprihănirea ta și neprihănirea mea este acolo unde s-a întâmplat pentru tine și pentru mine. De altfel, muntele Moria, voi știți, este în Ierusalim, nu departe de Golgota, prin valea Hinom, pe partea cealaltă; același loc unde a fost odaia de sus, același loc unde a avut loc turnarea Duhului Sfânt. La marginea muntelui Sion, acolo un bărbat a fost ascultător, acolo a primit neprihănirea. Unde primești tu neprihănirea ta? Este scris: *„Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos”*. Toată lumea cunoaște versetul acesta din Romani 5:1.

Unde găsim pacea cu Dumnezeu? Vă voi spune acum, din adâncul sufletului meu. Despre Domnul nostru este scris în Evrei și, de asemenea în Filipeni și în Coloseni, că a fost ascultător până la moarte – ASCULTĂTOR. Neascultarea lui Adam și a Evei a fost anulată prin ascultarea celui de al doilea Adam, prin Isus Hristos, Domnul nostru care, ca Fiul a lui Dumnezeu a fost făcut puțin mai prejos decât îngerii ca să poată să sufere și să moară. El a fost ascultător, ascultător până la moarte pe cruce. Dumnezeu nu putea face altfel, decât ca în acest punct al ascultării, să redea omenirii neprihănirea divină și să ne împace cu El, prin sângele sfânt.

Acolo, pe muntele Moria, Avraam cu Isaac; aici, Dumnezeu împăcând lumea cu Sine prin Hristos. Ascultare desăvârșită, umilință, ascultare până la moarte pe cruce.

Despre Hristos se vorbește și în alte religii... astăzi toată lumea este informată despre orice; de când există massmedia toată lumea știe despre toate religiile. Dar noi Îl predicăm pe Hristos cel răstignit; El, răscumpărarea noastră, neprihănirea noastră – El este totul pentru noi. Ca în cazul lui Avraam, în locul în care ascultarea credinței a fost dovedită prin fapte, unde și-a primit fiul înapoi, și a stat înaintea lui Dumnezeu, îndreptățit și s-a întors înapoi acasă binecuvântat, așa s-a întâmplat cu tine și cu mine. Isus Hristos, Domnul nostru, ca Fiul al lui Dumnezeu, a învățat ascultarea prin suferința Sa. El S-a jertfit, a înviat din morți a treia zi... acum e rândul nostru: suntem chemați să pășim pe urmele Lui.

Vă citesc un cuvânt în acest context: 1 Corinteni 15:45-49: „*De aceea este scris: «Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu». Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc vine pe urmă. Omul dintâi este din pământ, pământesc; Omul al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și, după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc*”. Aleluia! Răscumpărare deplină, mântuire deplină, până la transformarea din ceea ce suntem acum în ceea ce vom fi.

Permiteți-mi să citesc câteva pasaje foarte pe scurt din această predică. Aici este vorba despre lupta cea mai mare, lupta credinței, în care am fost puși. Eu doresc s-o spun repede: în momentul în care ne-am pus în mod conștient de partea lui Dumnezeu, lucrul acesta înseamnă o declarație de război împotriva vrăjmașului. Vrăjmașul devine potrivnicul nostru imediat ce ne-am hotărât pentru Isus Hristos. Noi știm că Domnul nostru a înlăturat vrăjmășia, pentru ca noi să avem pace cu Dumnezeu.

Citesc din această predică de la pagina 9: „Există numai două puteri, două împărății, totul este în legătură cu una dintre cele două puteri. Aceste puteri sunt puterea lui Dumnezeu și puterea Satanei.

Fiecare război, fiecare dezordine, tot ce se întâmplă, are loc fie prin puterea lui Dumnezeu, fie prin puterea Satanei. Acestea sunt unicele două puteri care există. Este puterea vieții sau puterea morții – acestea sunt singurele două puteri”.

Omenirea se află între aceste două puteri și noi trebuie să obținem o legătură divină. Pentru că am fost născuți în păcat, prin natura noastră și nu am adus nimic divin pe acest pământ, de aceea avem nevoie de ceva divin: o sămânță divină trebuie să fie pusă în noi pentru ca, astfel, prin divinitatea care este așezată în noi să stabilim legătura cu Dumnezeu. Pentru că omenescul va rămâne întotdeauna omenesc, iar divinul va rămâne întotdeauna divin.

Așadar, avem nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu ca sămânță divină, care să fie pusă în inimile noastre. Prin aceasta avem o legătură de la divinul care a fost pus în noi la divinul care este pregătit pentru noi și este anunțat în multe făgăduințe.

Citesc mai departe: „Puterea Satanei este puterea lui Dumnezeu pervertită. Nu este o putere adevărată, căci tot ce are Satana este pervertirea puterii lui Dumnezeu”. Satana este un pervertitor al Cuvântului și a punctelor de vedere, el încurcă totul. Iar cuvântul original „diabolos” nu înseamnă nimic altceva decât „provocator de încurcătură, de dezordine”. Peste tot unde apar neînțelegeri sau confuzie și dezordine, acolo își are diavolul mâna în joc. Acolo unde vorbește și lucrează Dumnezeu vine clarificarea, pacea, vine tot ceea ce se poate manifesta prin roadele Duhului Sfânt.

Citesc mai departe: „Noi toți, care ședem aici, astăzi, suntem stăpâniți de una sau de cealaltă putere. Să-l scoatem afară pe cel rău și să ne ocupăm locul ca stelele cerului!”. „Să-l scoatem afară pe cel rău!” Știți căci este scris despre Cain că era de la cel rău. Există oameni care nu vor să creadă descoperirea cu privire la ceea ce s-a întâmplat în Grădina Eden, [nu vor să accepte] în ce a constat amăgirea. Dar Scriptura vorbește despre „cel rău” și prin aceasta nu se referă la Adam, ci, cu adevărat, la cel rău. Cum putem să-l scoatem din gândurile noastre, din cuvintele noastre, din faptele noastre, din viața noastră? Cum putem să-l scoatem afară? Recunoscându-l ca fiind ceea ce este și

dând, pur și simplu, la o parte camuflajul pentru a vedea, apoi, realitatea.

Citesc mai departe din predică: „Prima luptă mare a început în cer, când Mihail și îngerii lui s-au luptat cu Lucifer și îngerii lui. Prima luptă a început în cer, astfel că păcatul nu își are originea pe pământ, ci în cer. Apoi a fost aruncat din cer pe pământ și a venit peste omenire. Lupta îngerilor s-a transformat în lupta între oameni”.

Observați despre ce este vorba? Lupta s-a mutat de sus jos, așadar pe pământ.

Mergem mai departe: „Satana a venit să distrugă creația lui Dumnezeu, pe care a creat-o Dumnezeu pentru Sine. Satana a venit să o distrugă. Acesta a fost scopul lui. Așa a început lupta aici pe pământ. A început în noi și de atunci este în desfășurare”.

Lupta se duce în tine și în mine iar apoi, prin noi, dar, cumva așa cum am și citit, suntem stăpâniți fie de o putere, fie de cealaltă putere. Isus, Domnul nostru a spus odată, când un ucenic a folosit expresia: „*Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie...?*”. Și El le-a răspuns: „*Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți!*”. Trebuie să știi copilul cărui duh ești! Dacă ești un copil al lui Dumnezeu, atunci trebuie să fii, totuși, atent ca vrăjmașul să nu te înșele cu gânduri, căci vrăjmașul face cel mai mult rău credincioșilor. La o sută de mii de necredincioși, el nu face atâta pagubă ca la zece credincioși. Pur și simplu așa stau lucrurile, nici nu trebuie să intrăm în aceste detalii.

Așadar, noi trebuie să fim atenți în slujba cui suntem, ce limbă vorbim. Ce scrie în Iacov 1:26? „*Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religia* („închinarea” – lb. germ.) *unui astfel de om este zadarnică*”. El doar încălzește scaunul. Ar fi putut să rămână acasă! Câte lucruri ne-a spus Dumnezeu în Cuvântul Lui, pe care trebuie să le urmăm pentru a putea testa de partea cui și în slujba cui suntem.

Citesc mai departe din predică: „Când a început această luptă mare pe pământ, a trebuit să se aleagă un teritoriu neutru pe care poate să se desfășoare lupta. Lupta are loc pe teritoriul minții omenesti; acolo

începe lupta. Gândirea omenească a fost aleasă drept câmp de luptă. De aici începe totul și aceasta pentru că deciziile sunt luate în gânduri, în cap”.

Nu știi dacă înțelegem pe deplin acest lucru dar, de exemplu, când auzim Cuvântul lui Dumnezeu sau când ni se spune să ne hotărâm pentru Hristos, atunci trebuie să ne formăm un „da” din ceea ce am auzit, trebuie să avem un acord interior, trebuie să fim capabili să spunem „da” ofertei harului lui Dumnezeu. Înainte ca efectul divin să se arate în inimă, trebuie să primim ceea ce am auzit și să fim de acord, trebuie să spunem „da”; când suntem chemați de Dumnezeu trebuie să spunem: „Iată-mă!”. Nu să faci ca Adam și Eva, care s-au ascuns, ci pur și simplu să spui: „Iată-mă!”. Dumnezeu ne vede așa cum suntem, El ne cheamă și vrea ca noi toți să fim ajutați.

Citesc mai departe: „Deciziile se iau în minte, în cap. Acolo se întâlnește Satana cu voi. Deciziile sunt luate în felul acesta pentru că Dumnezeu l-a creat pe om în felul acesta. Dacă ați putea să vă uitați aici, eu am făcut un mic desen; nu demult l-am folosit aici, pe tablă”.

Înainte de încheiere, scurt, ne apropiem de punctul despre care este vorba acum, o decizie pentru Dumnezeu. Dumnezeu ne-a ales, aceasta este clar. Golgota este dovada dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Pe Golgota, în Hristos ne-a fost rostit divinul „da” și divinul „Amin”. Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „da” și sunt „Amin” prin Isus Hristos, Domnul nostru. Dar „da”-ul divin față de tine și mine, cere „da”-ul tău și al meu față de El.

Așadar oamenii trebuie să ia o decizie personală, pe baza voinței libere pe care am primit-o. Și această decizie va trebui, cumva, să treacă printr-o luptă. Nu prea există vreun om care să vină sub propovăduire... Așa a fost în timpul trezirilor: atunci oamenii veneau pentru prima dată și aveau la dispoziție doar două sau trei ore; pentru că în acele zile oamenii nu se opreau din predicat până când ultimul păcătos nu era întins pe podea, în lacrimi. Abia atunci se încheia adunarea, fie că a fost seara, la miezul nopții sau dimineața. Aceasta nu conta, se predica până când rezultatul era acolo! Amin!

Și noi ne dorim astfel de servicii divine în care rezultatul propovăduirii să poată fi luat acasă. Și vă spun că astăzi puteți să-l luați

cu voi, dar trece printr-o luptă și atunci se întâmplă aici, *sus* (în cap – n.ed.): „Ce vor spune colegii, colegele mele, vecinii mei? Ce vor spune profesorii? Ce vor zice elevii? Ce va spune mama, tata?”. Acum, aici *sus* începe această mare luptă. Noi am auzit Cuvântul lui Dumnezeu; în inimile noastre, suntem de acord. Spunem: „Da, vreau să fiu la Domnul, vreau să fiu salvat, vreau să fiu la Dumnezeu!”. Și acum începe bătălia în minte: „Da, dar ce vor spune oamenii, vecinii?”. Voi toți știți, lupta începe aici, *sus*. Lupta este aici, nu lângă tine, la dreapta sau la stânga, ci în tine, în capul tău, în mintea ta. Care va fi decizia ta?

Noi stăm, cu toții, foarte liniștiți aici. Dacă ar fi să vă întreb acum, în câți se dă o luptă? O luptă care trebuie să implice o decizie... Aceasta merge înainte și înapoi. Te simți atras spre Domnul și apoi vine cel rău și spune: „Îți pierzi toți prietenii! Ce se va întâmpla la muncă? Te faci de răs!” și așa mai departe. Lupta se dă! Cum se va sfârși? Să se încheie cu o biruință a lui Dumnezeu! Să se încheie cu o decizie pentru Isus Hristos!

Noi toți am trecut prin această luptă, nu-i așa? Unii dintre noi mai luptă până și azi. Am vrut să spun „noi toți luptăm”, dar nu în lupta pentru decizia pentru Hristos, ci în luptă cu alte lucruri, care sunt de natură duhovnicească. Așadar să reținem: lupta există!

Foarte pe scurt, citesc din predică: „Exact așa este! Există o singură cale de decizie și se întâmplă prin voința liberă. Voi puteți să primiți credința sau îndoiala! Este ceea ce lăsați să lucreze. Dacă adunarea aceasta, acum, ar putea fi pusă în legătură unii cu alții, unită, astfel încât toți să fie într-un singur gând, fără nicio umbră de îndoială, atunci, în cinci minute, nu ar mai fi nicio persoană slăbită în mijlocul nostru; toți care vor să primească Duhul Sfânt, L-ar primi – doar dacă ați aduce numai acel ceva în ordine”.

Dacă acum, la încheiere, aducem la un numitor comun toate aceste cuvinte pe care le-am tratat, atunci este vorba despre credință, despre încredere, despre credința în Dumnezeu; este vorba să credem în ceea ce a spus El, să facem, în ascultare, ceea ce cere El de la noi, pentru a primi neprihănirea credinței de la Dumnezeu. Neprihănirea proprie vine prin propriile fapte; neprihănirea lui Dumnezeu o primesc cei care cred în lucrarea lui Dumnezeu, care a avut loc pe crucea

Golgotei, care se bazează pe ea și acceptă în mod conștient ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru ei. Și lucrul acesta se poate întâmpla astăzi. Dacă noi credem, într-un singur gând, că Isus Hristos mai este și astăzi același, atunci putem crede într-un singur gând că El salvează și astăzi, că El eliberează și astăzi, că vindecă și astăzi, că botează și astăzi cu Duh și cu foc, că se descoperă și astăzi, că vorbește și astăzi, că lucrează și astăzi! Isus Hristos trăiește, El a înviat, El a dat făgăduința: „Eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii”. El vrea să fie cu noi și în noi, pentru a-Și putea face lucrările prin noi.

Dumnezeu nu i-a cerut nimic altceva lui Avraam, decât să facă, ascultător, ceea ce i s-a spus. Același lucru este valabil pentru noi toți. Dumnezeu nu pune asupra noastră juguri și poveri de neîmplinit. Jugul Lui este blând și povara Lui este ușoară. El nu ne pune mai mult, ci ia de pe noi ceea ce ne apasă, ceea ce ne împovărează. De aceea El zice: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă sufletelor voastre*” (Mat. 18:28). Aceasta este oferta Lui: „Veniți la Mine!”, zice Domnul nostru. Așadar astăzi vă adresăm un apel în special celor care poate că sunteți aici pentru prima oară, astăzi și pentru prima dată auziți mesajul Evangheliei: împăcați-vă cu Dumnezeu! Credeți că pe Golgota a avut loc o împăcare a lui Dumnezeu cu omenirea! Credeți că Dumnezeu a fost în Hristos și că Hristos a murit în locul nostru, pentru ca noi să trăim pentru El, ca viața divină să se poată manifesta prin Adunare.

Avraam a crezut, Avraam a ascultat, Avraam a făcut. Aș putea continua cu multe versete biblice. Încă un singur verset din Galateni 4:28: „*Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței*”. Avraam primise făgăduința: „*Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!*” (Geneza 22:18). Și chiar cel prin care urma să fie binecuvântat totul, a trebuit dat la moarte. Dumnezeu a cerut mult și a dat înapoi chiar mai mult decât a cerut. Aleluia!

Dumnezeu nu ia, Dumnezeu dă! Și când ne ia din mâinile și inimile noastre ceea ce Îl împiedică să pună înăuntru ceea ce trebuie să fie pus în noi, atunci ar trebui să-I mulțumim și să-I spunem: „Doamne, iată-ne, ia-ne așa cum suntem, fă-ne niște oameni ca Avraam – oameni

care sunt numiți prietenii lui Dumnezeu”. N-ar fi frumos dacă, dintr-o dată, ar putea exista o relație de prietenie între Dumnezeu și noi? „Voi sunteți prietenii mei” – nu doar robi și roabe, ci fii și fiice ale lui Dumnezeu. El a făcut un legământ cu noi. Și noi am fost predați morții, am fost răstigniți și am murit împreună cu Hristos, dar noi nu am rămas morți, ci am înviat împreună cu El.

Și în cazul nostru este ca în cazul lui Avraam cu Isaac: noi ne-am întors înapoi, cu diferența că ne-am întors de la altar. Isaac a fost pe altar, el a fost jertfit, cuțitul mergea deja în jos și acela a fost momentul. Să ne întindem pe altarul lui Dumnezeu, să ne încredem în Domnul, să credem că am fost răstigniți împreună cu Hristos. Atunci și noi vom învia împreună cu El, ca oameni noi și vom pleca mai departe bucuroși. Credința a fost socotită neprihănită prin ascultare. Noi avem nevoie de o credință care nu este moartă, ci socotită neprihănită și făcută vie prin faptele făcute prin credință și prin puterea lui Dumnezeu. Iar prin aceasta Cuvântul este confirmat.

Credeți că Dumnezeu va face lucrul acesta? Eu cred că El o va face! Lăudat și slăvit să fie Numele lui minunat și sfânt. Amin.